

Zonnige dagen in het Duincafé

Debbie Johnson bij Boekerij:

Zomer in het Duincafé

Kerstmis in het Duincafé

Thuis in het Duincafé

Zonnige dagen in het Duincafé

Debbie Johnson
*Zonnige dagen
in het Duincafé*

Als er een aantrekkelijke vreemdeling binnen komt wandelen, is het gedaan met de rust in het Duincafé

ISBN 978-90-225-9270-0
ISBN 978-94-023-1637-7 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Sunshine at the Comfort Food Café*
Vertaling: Hanneke van Soest
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2018 Debbie Johnson
© 2021 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Terry en Norm, met liefde

Proloog

Zomer van het jaar 2000

‘Het spookt er,’ zegt Auburn, en ze port Willow zo hard in haar magere ribbenkast dat ze bijna omvalt. Ze houdt zich staande door zich vast te grijpen aan haar broer, Angel, die al bijna net zo mager is als zij en zijn best doet onaangedaan te lijken door het avontuur.

Om nog stoerder over te komen duwt hij Willow met beide handen van zich af. Ze is een paar jaar jonger dan haar broers en zus – altijd de kleinste, altijd de stilste, altijd het mikpunt van hun grappen en het slachtoffer van hun streken. Maar ook altijd vastbesloten te bewijzen dat ze niet de zwakste schakel is, waarmee ze zichzelf doorgaans in de problemen brengt.

‘Niet waar,’ zegt Willow terwijl ze een paar stappen achteruit wankelt en tegen de houten lambrisering smakt. Het is een oud, groot gebouw met donker behang, hoge plafonds en sierlijk pleisterwerk, dat uit een doolhof van geheimzinnige gangen bestaat. Het is ook het huis dat deze ene zomer hun heimelijke speelplek is.

‘Niet wáár!’ zegt ze nogmaals, en ze kijkt Auburn boos en uitdagend aan. ‘Het kan niet dat het in zo’n groot huis maar in één kamer spookt. Dat slaat nergens op.’

‘Natuurlijk wel.’ Auburn kijkt naar haar grote broer Van voor steun. Zijn rode haar vlamt op in het zwakke licht. Van is vijf-

tien en de oudste van de bende. Hij is al een meter tachtig en heeft de musculatuur van een pronkboon, gecombineerd met een Nirvana-T-shirt en vet, schouderlang haar. Hij vindt zichzelf supercool, maar dat weerhoudt anderen er niet van hem een gigantische sukkel te vinden.

Willow, die met haar acht jaar aanzienlijk kleiner is dan hij, kijkt met gefronste wenkbrauwen naar hem op. Ze heeft haar grote broer altijd bewonderd, maar begint zich nu af te vragen of er misschien een kwaadaardig wezen in hem schuilt. Hij stinkt in elk geval wel als een trol. Haar blik glijdt naar de vlekken in zijn T-shirt, dat ze over een paar jaar, wanneer ze er groot genoeg voor is, zal moeten afdragen. Afdankertjes zijn de gewoonste zaak van de wereld in het gezin Longville.

De andere drie staren Van afwachtend aan. Auburn kijkt fel, Angel beeft en bijt op zijn volle onderlip, Willow kruist uitdagend haar armen over haar meerdere keren doorgegeven Barney-de-paarse-dinosaurus-T-shirt.

‘Het is heel goed mogelijk...’ begint hij, terwijl hij op zijn tenen naar de deur aan het einde van de gang sluipt, ‘dat de kwade geest zich alleen maar in deze kamer ophoudt. Misschien is daarbinnen wel iets vreselijks gebeurd.’

‘Wat dan?’ vraagt Willow in een poging stoer te klinken. Ze zou het liefst meteen naar haar moeder rennen, maar dat kan niet. Auburn zou haar uitmaken voor watje. Bovendien geeft haar moeder op dit moment een meditatie-workshop in de tuin, en ze zou haar vermoorden als ze die kwam verstoren. Nou ja, misschien niet vermoorden, dat is niet bepaald Zen, maar het zou beslist niet goed voor haar aflopen.

‘Nou,’ fluistert Auburn in haar oor, ‘misschien is er in deze kamer wel iemand overleden. Misschien heeft diegene zich in de nok verhangen. Of misschien is er iemand levend ingemet-seld en van de honger omgekomen. Een gehandicapt jongetje

wiens ouders zich zo voor hem schaamden dat ze hem in zijn kamer opsloten en lieten wegwijnen.’

Angel lijkt elk moment in tranen te kunnen uitbarsten, zijn blonde krullen trillen tegen zijn volle wangen. Van knikt instemmend, alsof elk woord dat Auburn zojuist heeft uitgesproken volstrekt overtuigend klinkt in zijn bijna volwassen geest.

‘Wat een... lulkoek!’ roept Willow, en ze bloost licht omdat ze weet dat het een ondeugend woord is. Niet zo ondeugend dat ze ervoor naar bed zal worden gestuurd, zoals de f-woorden die Van vaak gebruikt, maar netjes is het zeker niet. Niettemin geeft het haar de kracht om te doen wat ze moet doen.

‘Is dat zo?’ zegt Auburn uitdagend, en ze wijst naar de deur. ‘Ga dan naar binnen om te kijken of je gelijk hebt. Als je durft..’

De bewuste deur, die even daarvoor nog heel gewoon leek, ziet er opeens angstaanjagend uit nu haar veertienjarige zus er een hele mythe omheen heeft gegeven. Donker hout, messing deurklink, leeg sleutelgat. De poort naar de hel is er niks bij.

Het is gewoon een deur, houdt Willow zichzelf voor terwijl ze Auburn aankijkt met de haat die alleen een jongere zus kan voelen voor een dierbare.

Het is gewoon een deur, naar een kamer, waarin het níét spookt. Omdat spoken niet bestaan. En zelfs als dat wel zo was, zouden ze best vriendelijk kunnen zijn, zoals Casper het spookje.

Ze haalt diep adem en strijkt haar warrige bruine haar achter haar oren. Ze wenste dat ze nooit aan dit spel begonnen waren. Ze kennen de meeste kinderen die hier wonen, in dit huis – kinderen die geen vader of moeder meer hebben. Ze kennen hun namen, hun verhalen, en ze spelen met hen wanneer hun eigen moeder kunst- en yogaworkshops geeft of de kinderen helpt met lezen.

Maar ook al kennen ze de meeste bewoners, ze weten niet

wie er in die kamer woont. De deur staat nooit open, en het kind dat er woont hebben ze nog nooit gezien. Het enige bewijs dat hij bestaat, is de schimmige glimp die ze zo nu en dan opvangen wanneer ze van buiten door het raam naar binnen kijken.

Daar is het allemaal mee begonnen, deze discussie of hij echt is of een geest. In het begin was het nog leuk, maar nu? Nu is het doodeng. Willow durft de deur niet open te doen. Ze is bang een geest aan de nokbalk te zien bungelen, met zijn paarse tong uit zijn mond, of oog in oog te komen staan met een uitgehongerd kind dat vast alleen is op de wereld.

Maar ze wil ook niet dat Auburn haar zwakte ziet. Auburn is altijd gemeen tegen haar, en weet dat zo goed voor hun moeder te verbergen dat het altijd lijkt of Willow zeurt om niks. Als ze nu terugkrabbelt, zal haar zus haar er eeuwig mee blijven pesten. Juist op dat moment hoort ze Auburn achter zich kippen-geluiden maken, die binnen een mum van tijd worden nageaapt door de jongens. Ze fladderen met hun armen en kakelen er als een stel kippen op los.

Willow veegt haar gezicht af met Barney – ze zweet opeens, ook al is het koel in de donkere gang – en doet voorzichtig een paar stappen naar voren. Ze negeert het gekakel en loopt met vaste tred over het versleten tapijt naar het einde van de gang. Naar de deur en naar de glorie – of de dood, daar is ze nog niet helemaal uit.

Even blijft ze voor de deur staan, met haar hand op de knop. Ze kijkt over haar schouder en ziet hun gezichten: Van, met een geamuseerde uitdrukking op zijn gezicht, Angel, met gefronste wenkbrauwen, en Auburn, die haar aanstaart alsof ze wéét dat ze het nooit zal durven.

Dat geeft haar het laatste zetje dat ze nodig heeft. Met trillende handen draait ze de knop om en duwt de deur open. Hij

kraakt, blijft even steken en zwaait dan – eindelijk! – open.

Ze verstijft, een kleine, angstige gestalte in een te ruim Barney-shirt, en kijkt met grote ogen van schrik naar binnen.

De kamer is donker, de gordijnen zijn dicht, met slechts een kier in het midden, en het enige licht dat door het raam naar binnen valt werpt bleke banen op een rommelig bureau. Een bureau dat bezaaid ligt met spoelen, veren en ontmantelde apparaten, wat haar jonge geest onmiddellijk associeert met het werkstuk over middeleeuwse martelwerktuigen dat Angel vorig jaar heeft gemaakt.

In een stoel aan het bureau zit een jongen die zijn gezicht naar haar toe draait. Misschien is het de geest van een jongen, misschien een echte. Ze kan het niet goed zien in het schemerdonker. Hij is ouder dan zij en heeft een bleke huid, donker haar en grote bruine ogen die haar geschokt aankijken boven geprononceerde jukbeenderen. Hij heeft een schroevendraaier in zijn hand, en de blik waarmee hij haar aanstaart is bijna net zo angstig als die van haar, terwijl hij knippert tegen het plotse-linge licht dat vanuit de gang naar binnen valt en hem in een onheilspellende schaduw hult.

Geest of niet, hij ziet er spookachtig uit. En dat is de druppel voor Willow.

Met een luide, rauwe kreet smijt ze de deur dicht, zakt ineen op de grond en kijkt als een bevend hoopje ellende op naar haar broers en zus die zich om haar heen verdringen.

Het valt haar op dat ze beven. Maar ze lachen ook. Auburn wijst gierend naar haar en bij Van rollen de tranen over de wangen. En zoals altijd aapt Angel hen na.

Ze krabbelt wankel overeind en rent weg, vernederd en bang, waarbij ze de pestkoppen in het voorbijgaan opzijduwt. Op dit moment haat ze hen – alle drie.

Ze stuift op haar korte beentjes de houten trap af en als de

grote voordeur niet wijd open had gestaan, was ze er misschien dwars doorheen gerend, als een stripfiguur die een Willow-vormig gat in het eikenhout zou hebben achtergelaten.

Ze holt over het grindpad langs de zijkant van het huis naar het bos en de geheime vijver, waar ze graag komt. Hijgend ploft ze neer op een bemoste boomstam, en ze schopt met haar sportschoenen tegen de lesteenschilfers en dorre bladeren die zich als een collage op de bosbodem hebben verzameld.

Nu ze alleen is, kalmeert ze. Ze weet dat ze niet meer bang hoeft te zijn. Het was immers geen geest. Geesten gebruiken geen schroevendraaiers en kijken niet verschrikt op als er een meisje hun kamer komt binnengestormd, of wel?

De rest van de middag brengt ze rustig spelend bij de vijver door, tot ze zich sterk genoeg voelt om zich weer bij de familie-roedel te voegen. Maar de grote ogen in dat bleke gezicht blijven haar achtervolgen. Ze blijft toch een kind.

1

Het heden

Mijn naam is Willow Longville. Ik ben zesentwintig. Ik woon in het dorp Budbury met mijn moeder Lynn timer en werk als serveerster in het Duincafé. Verder heb ik een eigen schoonmaakbedrijf, genaamd Spic & Span, en een hond die Bella Swan heet. Ik heb een fijn leven. De afgelopen vierentwintig uur zijn er een aantal dingen gebeurd...

1. Mijn vriendin Cherie maakte ons wijs dat ze zwanger was van een tweeling. Dat kwam als een schok, want Cherie is vierenzeventig. Ze vertelde ons dat ze naar een vruchtbaarheidskliniek in Montenegro was geweest, en dat geloofden we zeker vijf minuten.
2. Bella heeft een kikker opgegeten.
3. Het Duincafé heeft officieel een boekwinkel geopend. Dat hebben we gevierd met taarten die versierd waren met afbeeldingen van bekende literaire personages zoals Oliver Twist, Tess van de D'Urbervilles, mister Darcy en de enge clown uit *It*. Die laatste was mijn idee, en het was best akelig om het gezicht van Pennywise op te eten.
4. Mijn moeder viel me aan met een koekenpan omdat ze dacht dat ik een inbreker was.
5. Daarna heb ik misschien drie minuten geslapen omdat ze ook de politie had gebeld.

6. Toen ik wakker werd scheen de zon, en daar werd ik heel blij van. Als ontbijt at ik een overgebleven punt van de Harry Potter-taart, waardoor ik nog blijer werd.
7. Ik ben teruggegaan naar het Huis op de Heuvel, dat nog steeds angstaanjagend is maar veel kleiner lijkt nu ik geen kind meer ben. Tenminste, volgens de burgerlijke stand.
8. Ik heb een wandeling gemaakt naar de vijver, waar ik een naakte man zag zwemmen in het gevlekte zonlicht. Zijn huid schitterde als een diamant. Nu ben ik bang dat ik een real-life Edward Cullen heb opgeroepen.

Ik pauzeer even en besluit te stoppen met het maken van mijn lijstje. Probeer een denkbeeldige Edward Cullen in een vijver maar eens te overtreffen, dat lukt je nooit.

In plaats daarvan ga ik op de rand van de drooggevallen fontein zitten en geniet van het moment.

Het is de eerste echt warme lentedag van het jaar en Moeder Natuur heeft besloten dat te vieren. Sterker nog, ze heeft een fles wodka achterovergeslagen en houdt een ware rave: de bomen zijn gehuld in vers groen, het gras tiert welig, op de open plekken steken tapijten van boshyacinten hun kop op en zwaaien met hun handen door de lucht alsof het hun niks kan schelen.

Het is allemaal schokkend mooi, en mijn humeur stijgt tot grote hoogte, zo hoog dat het bijna de zon kan aanraken. Je weet wel, als het vingers had.

Vandaag, hou ik mezelf voor, wordt een Goede Dag. Hij begon slecht, nam toen een vreemde wending, en nu is het mijn taak om van de rest van de dag iets te maken.

Dat is niet zo eenvoudig als het klinkt, aangezien het Huis op de Heuvel in al zijn angstaanjagende glorie achter me opdoemt.

Ik kan het gevoel niet van me afschudden dat het op een huis uit een horrorfilm lijkt. Zo'n film waarin ouders het een goed idee vinden om hun kind een doodgepop te geven en waarbij je het grootste deel van de tijd roept: 'Maak dat je wekomt! Vertrek in godsnaam en boek een kamer in een hotel!'

In werkelijkheid heet deze stenen versie uit Amityville 'Briarwood', maar de inwoners van Budbury noemen het doorgaans het Huis op de Heuvel. Daarvoor zijn een paar verdomd ingewikkelde redenen aan te voeren: a) het is een huis, en b) het ligt op een heuvel. Ja, daar zijn we je te slim af, hè? Wij platelanders zijn zo scherp.

Zelfs de heuvel is behoorlijk eng – een koppelingkrakend monster waar je in z'n één tegenop moet rijden en mag hopen dat je niet helemaal terug naar beneden rolt wanneer je zoiets roekeloos doet als niezen of te enthousiast meezingen met 'Roar' van Katy Perry.

Ik ben hier al eeuwen niet meer geweest – in elk geval niet sinds mijn kindertijd. Dat voelt, zowel in jaren als in ervaring, als een paar levens geleden. Alles bij elkaar al bijna twintig jaar, wat best een akelig idee is. Ik kijk om naar het gebouw, en ik ben bang dat ik nu hetzelfde gezicht trek als wanneer ik met een zakje een hondendrol opraap en mijn vinger door het plastic heen gaat.

De rode bakstenen gevel staat in de steigers, maar waar ik ook kijk, er is geen bouwvakker te bekennen. De stenen gotische ornamenten rondom de oude ramen zijn nog intact, en ook de hoge, blauw geschilderde voordeur hangt nog recht in zijn sponning, al kan hij wel wat liefde en aandacht gebruiken. Om de Amerikaanse horrorvibe af te maken, zouden een paar waterspuwers op het dak niet misstaan. De fontein waarop ik zit, met zijn uit steen gebeeldhouwde cherubijn in het midden, is bedekt met onkruid en groene aanslag.

De tuinen en heesters zijn overwoekerd en verwilderd, maar zo te zien heeft iemand al een aardig pad gemaakt. Wie het ook is geweest, hij moet niet alleen een machete hebben gehad maar ook de hulp van een legertje Oempa Loempa's. Als vanzelf begin ik het Oempa Loempa-lied te zingen, wat minder melodieus is als de achtergrondgeluiden van vogelzang en de bries die langs de bladeren van de eikenbomen ruist.

Het is vreemd om hier terug te zijn, terwijl er in mijn wereld veel voor nodig is om iets als vreemd te bestempelen. Wanneer ik mijn ogen sluit en stop met zingen, kan ik bijna terugreizen in de tijd. Ik hoor mijn broers en zus weer lachen, ik hoor het grind knerpen onder hun voeten, ik hoor mijn moeder een of ander raar lied zingen, waarna ze haar toehoorders ervan probeert te overtuigen dat het een teken van diep spiritueel ontwaaken is, terwijl een groepje tieners hun lachen probeert in te houden.

Die specifieke herinnering – aan mijn veel jongere moeder – maakt me weemoedig, en ik berg haar snel op in een doos en spring erbovenop. Ik draag zowel mentaal als fysiek Dr. Martens, dus ik stamp er flink op om er zeker van te zijn dat ze zich koest houdt.

De afgelopen vierentwintig uur waren bizar, en sinds ik hier ben is het alleen maar gekker geworden, gezien mijn korte en mogelijk hallucinogene omweg door het bos naar de vijver. Ik weet dat ik moe ben, ook al voelt het niet zo. De laatste paar jaar heb ik me erin getraind geen vermoeidheid te voelen, maar het ligt altijd op de loer, als een duveltje-in-een-doesje dat zijn kans afwacht om tevoorschijn te komen en me bij de keel te grijpen. Als ik moe ben, buitelen mijn gedachten over elkaar heen en krijg ik ze niet meer op een rijtje.

Ja, het was een vreemde start, dus ik moet er nu voor zorgen dat de rest van de dag beter wordt. Ik ben de enige die dat kan.

Ik moet me concentreren op het mooie weer en de zingende vogels, in plaats van terug te reizen naar het verleden in een trein waarvan het eindpunt een eenzaam station is.

Ik herlees het lijstje. Het lijkt me een goede samenvatting van mijn dag. Ik blijk mijn eigen LSD-trip te hebben gecreëerd, zonder mijn toevlucht te hoeven nemen tot psychedelica: het neonroze dagboek en de gele gel-pen rusten op mijn knie, en ik draag een legging met Minions-print. Funky.

Ik strek mijn armen uit en geniet van de zon op mijn huid. Het is alsof God zijn handen naar me heeft uitgestoken en mijn gezicht streelt met warme ovenhandschoenen.

Het is een lange, nare winter geweest en zoals elk jaar ben ik stomverbaasd dat het weer lente is geworden. Dat is raar, want het gebeurt elk jaar weer, en toch word ik er elke keer door ver-rast. In het rustige Dorset hebben we veel sneeuw gehad in de koude maanden, en ik was eraan gewend om lange onderbroe-ken te dragen en zo'n zeventien paar handschoenen per dag te gebruiken. En nu is het opeens warm... Wie had dat kunnen denken?

'Wat denk je, Bella?' zeg ik tegen de slapende hond aan mijn voeten. 'Tijd om aan het werk te gaan?'

Bella antwoordt niet. Vooral niet omdat ze een tienjarige borderterriër is en niet bepaald spraakzaam. Ze blaft niet eens, laat staan dat ze met me praat.

Ze staat op en maakt oogcontact met me terwijl ze hurkt en een plasje doet, alsof dat haar manier van antwoorden is.

'Ja. Nou, ik ben blij dat je het met me eens bent,' zeg ik, en ik loop naar mijn bestelbus om mijn schoonmaakspullen te pak-ken.

Mijn busje is klein en wit, met een regenboog op de zijkant, die mijn moeder er eigenhandig op heeft geschilderd. We zijn er allebei apetrots op. In het raam hangt een dromenvanger en

de achterkant is door mijn moeder versierd met oude, vergeelde stickers die ze in een la vond. Op de stickers worden mensen opgeroepen de bom te bannen, de walvis te redden en een boom te knuffelen. Goede adviezen, zolang je ze niet door elkaar haalt en overgaat tot het knuffelen van een bom of het uitbannen van die arme walvissen.

Als ik erin rij, heb ik het gevoel dat ik lifters naar een festival in 1976 moet brengen, dat ik moet demonstreren tegen kernwapens op Greenham Common, of op tournee moet gaan met Led Zeppelin. De bus ligt vol schoonmaakproducten, waarvan ik een deel moet verbergen voor mijn moeder omdat ze chemische stoffen bevatten die agressiever zijn dan zuiveringszout. Mijn moeder heeft alzheimer en weet vaak niet wie ik ben, maar een planeetvervuilend wasmiddel herkent ze op driehonderd meter afstand.

Bella, moe van haar toiletinspanningen, ligt op het gras. Ze staart onverschillig naar een vlucht zwaluwen die net als ik de terugkeer van de lente viert, wervelend en duikend rondom de fontein. Ze laat een damesachtige scheet en rolt zich op tot een bal. Ik ben er nog altijd niet van overtuigd dat haar genetische samenstelling gedeeltelijk afkomstig is van een wolf.

Ik leg mijn dagboek op de passagiersstoel en realiseer me dat ik binnenkort aan een nieuwe moet beginnen. Ik had nooit verwacht dat ik het zo leuk zou vinden, maar dat is dus wel zo. Ik begin elk item met dezelfde woorden – naam, rang, serie-nummer – voor ik mijn wat-is-er-vandaag-in-het-leven-van-Willow-gebeurd-lijstje maak.

Het is een beetje langdradig, maar het is een gewoonte geworden, en zoals dat met gewoontes gaat, is het niet zo slecht als, laten we zeggen, cocaïne roken of in het openbaar je eigen snot opeten (privé is een andere zaak – dat hebben we allemaal wel eens gedaan.)

Ik ben begonnen met het maken van aantekeningen toen de begeleider van mijn moeder me aanraadde een herinneringsboek te maken. Omdat het levensverhaal van mijn moeder leek te zijn gestopt rond het jaar 1999 – in haar hoofd tenminste – leek me dat een goed idee.

Het is een manier om herinneringen bij haar naar boven te halen, zodat ze weer een beetje controle over zichzelf krijgt – het herinnert haar eraan wie ze was en wie ze is. Soms zie ik haar stilletjes in haar dagboek lezen en naar me opkijken, en dan weet ik dat ze een verband probeert te leggen tussen haar kleine meid en de volwassen vrouw die voor haar staat.

Ja, het is triest – maar in zekere zin ook mooi. Iets om blij van te worden. Ze is er goed in. Mijn moeder is altijd heel creatief geweest, en haar boek is een prachtige collage van foto's, ansichtkaarten, oude entreekaartjes en zelfs van die plastic polsbandjes die baby's in het ziekenhuis om krijgen. Het is deels levensverhaal, deels dagboek, deels praktische informatie. Tussen alle anekdotes en herinneringen door, voegt ze geheugensteuntjes toe, zoals haar adres en mijn telefoonnummer, en de naam van de hond. We hebben een hele reeks borderterriërs gehad, dus die haalt ze wel eens door elkaar.

In eerste instantie begon ik zelf ook aan een dagboek in de hoop dat het voor haar minder vreemd zou aanvoelen als we het samen deden. Maar ik ben het dus blijven doen. Je weet maar nooit. Misschien heb ik het zelf op een dag nodig. Voorlopig is het in elk geval gratis therapie.

Meestal maak ik lijstjes omdat ik te weinig tijd heb om mijn gedachten op een rijtje te zetten. Lijstjes houden het leven simpel, en ik moet er vaak om lachen als ik ze teruglees. Ik had een keer 'worstenbroodjes zijn heerlijk!' opgeschreven, en dat tien keer achter elkaar. Ik denk dat ik die dag enorm heb genoten van een worstenbroodje.

Maar vandaag... nou ja, vandaag had ik behoorlijk wat te melden, nietwaar? Vooral over de denkbeeldige Edward Cul-len die, of hij nu bestaat of niet, de nieuwe eigenaar van Briarwood moet zijn.

In het dorp hebben we het veel over de nieuwe eigenaar. We vragen ons af wie het kan zijn, wanneer hij of zij hier komt wonen, en of diegene deel zal willen uitmaken van onze klik of alleen landeigenaartje komt spelen. En waarom iemand dit huis zou willen kopen, gezien de staat waarin het verkeert. In het café wordt er eindeloos over gepraat. Tja, er gebeurt hier verder weinig.

Frank, de man van Cherie, denkt dat het een of andere buitenlandse investeerder is die het gaat opknappen om er een luxe kuuroord voor overspannen leidinggevend en te maken. Frank is boer maar heeft een rijke fantasie. Edie May, die bijna tweeënnegentig is en over een nog rijkere fantasie beschikt, denkt dat Tom Cruise het als vakantiehuis heeft gekocht. Ze is niet helemaal zichzelf sinds haar nichtje haar de *Mission: Impossible*-dvd-box cadeau heeft gedaan. Laura, die het café runt en een sentimentele romanticus is, is ervan overtuigd dat het het droomhuis is van een jong stel dat er een gezin wil stichten.

Ik ben op dit moment in Briarwood omdat ik door een makelaar in Bristol betaald ben om het pand schoon te maken. Mijn moeder zit gezellig bij Cherie in het café, waar iedereen bloednieuwsgierig op mij zit te wachten om te horen hoe de vork in de steel zit.

Het probleem is alleen dat ik, zoals de zaken er nu voorstaan, zal moeten vertellen dat de nieuwe eigenaar van het Huis op de Heuvel een eeuwig jonge vegetarische vampier is. Daar zullen ze van opkijken.

2

Vanbinnen is het huis niet zo afschrikwekkend als ik me herinner. Het staat al leeg sinds meneer en mevrouw Featherbottom – ja, zo heten ze echt – meer dan tien jaar geleden met pensioen gingen.

Ze zijn verhuisd naar een flat in Lyme Regis, nadat ze jarenlang Briarwood als een soort particulier kindertehuis hadden gerund. Hoewel dat op zich beangstigend klinkt, heb ik alleen maar goede herinneringen aan het echtpaar. Mevrouw F. was kogelrond en zat vaak onder het meel, en meneer F. leek altijd een vishengel in zijn hand te hebben. Het kan zijn dat ik in de war ben en ze me voorstel als tuinkabouters die tot leven zijn gekomen.

Te oordelen naar wat ik me kan herinneren en wat de oudere inwoners van Budbury, zoals Frank en Edie, hebben gezegd, was het best een fijne plek – gezien de omstandigheden waarin de meeste kinderen verkeerden. Sommigen waren weeskinderen, wat behoorlijk Dickensiaans klinkt, en anderen werden er geplaatst omdat hun ouders om de een of andere reden niet hun vader of moeder konden zijn, bijvoorbeeld door ziekte of werk. Het was deels een thuis, deels een internaat.

Sommige kinderen kwamen er in een meer of minder ellendige toestand aan, en dat de auto dan stilstond voor een gebouw dat eruitzag alsof er 's nachts dementors patrouilleerden hielp waarschijnlijk niet.

Dat was een van de redenen waarom mijn moeder hier kwam. Om de kinderen te helpen. Ze is altijd nogal wild geweest, mijn moeder. Ze heeft nooit wat je noemt een fatsoenlijke baan gehad. Mijn drie oudere broers en zus – Van, Angel en Auburn – brachten de eerste jaren van hun leven door in een hippiecommunie van kunstenaars, totdat ik eraan kwam. Ik was van een andere vader en kwam een paar jaar later, wat voor een deel verklaart waarom ik altijd een beetje een vreemde eend in de bijt ben geweest.

Toen mijn moeder in verwachting was van mij, zijn ze met zijn allen naar Budbury verhuisd. Ze pikte hier en daar wat werk op, genoeg om ons allemaal genderneutrale kleren aan te trekken, die altijd doorgegeven konden worden, en om onze verslaving aan humus en pitabrood te financieren. Tja, in veel opzichten was ze haar tijd vooruit: ze probeerde ons natuurvoeding te laten eten, nam ons nooit mee naar de dokter tenzij een been er bijna afviel en gaf ons vreemde namen voordat dat ooit bij Gwyneth Paltrow was opgekomen.

Hier in Briarwood deed ze verschillende dingen: ze gaf yogales, meditatie, sessies handenarbeid en workshops creatief schrijven. Voor ons was ze gewoon mam, maar volgens mij leek ze voor veel kinderen een waanzinnig exotisch schepsel, een en al wild krullend haar en geknoopverfde kleding, rui-kend naar wierook en patchoeli-olie.

Terwijl ik door de gangen van het gebouw dwaal, zie ik nog steeds tekenen van al dat leven – al die jonge mensen, die hier bij elkaar woonden, terwijl meneer en mevrouw F. het zo fijn mogelijk voor ze probeerden te maken. Beneden hangen nog steeds oude prikborden aan de muren, met de rafelige resten papier die aan verroeste punaises bungelen. Ook al weet ik dat ik ze moet opruimen, het voelt een beetje als heiligschennis. Alsof ik een museumstuk verniel of zo.

Ik trek er een stuk papier af, en een deel valt in mijn hand uit elkaar. Maar ik kan nog steeds zien waar het over ging: over meneer F. die deelnam aan een gesponsorde vismarathon om geld in te zamelen voor Save the Children. Ik glimlach en leg het papier tussen twee pagina's van mijn dagboek. Ik kan het niet over mijn hart verkrijgen om het in een vuilniszak te gooien, wat verklaart waarom mijn slaapkamer zo rommelig is dat ik kan meedoen aan zo'n realityprogramma over dwangmatige hamsteraars.

Ik ga verder op onderzoek uit en laat de voordeur openstaan door een baksteen voor de drempel te zetten. Er is hier elektriciteit, heb ik gemerkt, maar veel van de gloeilampen zijn kapot en andere flakkeren. Ik ben toch al een beetje schrikachtig, en het sissgeluid van de lampen boven mijn hoofd en licht dat aan-uit-aan-uit gaat helpen niet. Gelukkig heb ik mijn onbevreesde waakhond bij me. Bella houdt haar neus bij de grond en loopt rond in cirkels die alleen voor haar logisch zijn. Ondertussen maakt ze een snuffelgeluid als een zeehond, wat geruststellend is in een verder stil gebouw.

Ik loop door naar wat ik me herinner als het kantoor en vervolgens naar de woonruimte van meneer en mevrouw F. en weer heb ik het gevoel dat ik in een tijdcapsule ben beland. Hoewel het meeste meubilair is verdwenen, is het een en ander achtergebleven: een stapel beschimmelde paperbacks, lege archiefkasten met uitgetrokken lades en de verdroogde resten van een potplant die in een vorig leven al dan niet een Kaaps viooltje was. Het raam in de erker is smerig, en toch stroomt er zonlicht naar binnen, waardoor de hele ruimte gespikkeld is door dansende stofdeeltjes.

Ik probeer het dreigende gevoel van melancholie van me af te schudden en begin in plaats daarvan zakelijk te denken. Ik weet van de makelaar dat de bovenste verdiepingen volledig

zijn ontruimd. Dus ik zeg tegen het logische deel van mijn brein – dat is een piepklein deel, met een superselectief gehoor – dat ik daar moet beginnen.

Ik ben voor een paar dagen ingehuurd, er is meer dan genoeg tijd om later de lagere verdiepingen te doen. Het zal makkelijker zijn wanneer ze eenmaal leeg zijn – het zal me er onder andere van weerhouden naar alles te staren alsof ik een of andere vreemde telepathische kracht heb waardoor ik met dode kamerplanten kan praten.

Bella snuffelt verwoed aan de paperbacks, en ik weet wat dat kan betekenen.

‘Nee,’ zeg ik resoluut, en ik reik omlaag om haar met een kriebel achter haar oren af te leiden. ‘Het mag dan wel zo ruiken, maar dit is niet buiten. Dus geen plas doen, oké?’

Vanonder haar grijze, harige wenkbrauwen werpt ze me een blik toe, en dan draaft ze de gang weer in. Ik zweer dat ze me woord voor woord verstaat.

Ik haal mijn schoonmaakspullen, het gebruikelijke opwindende allegaartje van doeken, chemicaliën en vuilniszakken, en ga via de houten trap naar de bovenste verdieping. Dit zal voornamelijk een verkenningsmissie zijn. Ik vermoed dat ik later zal moeten terugkomen met de zware vloerreiniger en mogelijk een paar potige kerels uit het dorp zal moeten strikken om het ding de trap op te zeulen. Gelukkig zijn we enorm gezegend in Budbury als het om potige kerels gaat. Het dorp lijkt zich te bevinden op een soort mystieke leylijn die ze aantrekt.

Terwijl ik de trap op loop, zie ik de dikke laag stof die zich op de gebogen trapleuning heeft opgebouwd. Die was vroeger altijd zo mooi gepolijst dat je je gezicht er vervormd in weerspiegeld kon zien. Zo werd ze gehouden door een combinatie van mevrouw F., boenwas en de achtersten van onstuimige jonge kinderen die eraf gleden.